

De
Gouden
Duif

Bij Clavis Uitgeverij staat het kind centraal.
Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen er zal uitzien als
de dromen van de kinderen van vandaag. Het is onze missie
om hun leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

Anne Gadellaa
De Gouden Duif
© 2026 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Illustraties: Lindy Kuijpers
Omslagontwerp: Clavis Studio
Trefw.: duif, vogels, vrijheid, avontuur, humor
NUR 282
ISBN 978 90 448 6299 7
D/2026/4124/297
Alle rechten voorbehouden
Tekst- en datamining niet toegestaan
www.clavisbooks.com

Dit wil ik niet meer

Dit is een groot en waar verhaal, maar het begint heel klein.

Want dieren weten, net als kinderen, heel goed wat ze niet willen. Maar wat ze wél willen, dat is een stuk lastiger.

Hugo is zo'n dier.

Hij heeft het echt allemaal geprobeerd.
Een beetje sip kijken of diep treurig zuchten.
Moeizaam over de grond schuiven, met een mank voetje erbij voor wat extra drama ...
Zodat het eindelijk zou opvallen en iemand zou denken: Hé, wat is hier aan de hand?

Maar het hielp niet.

Toen probeerde Hugo iets anders. Hij ging schreeuwen.

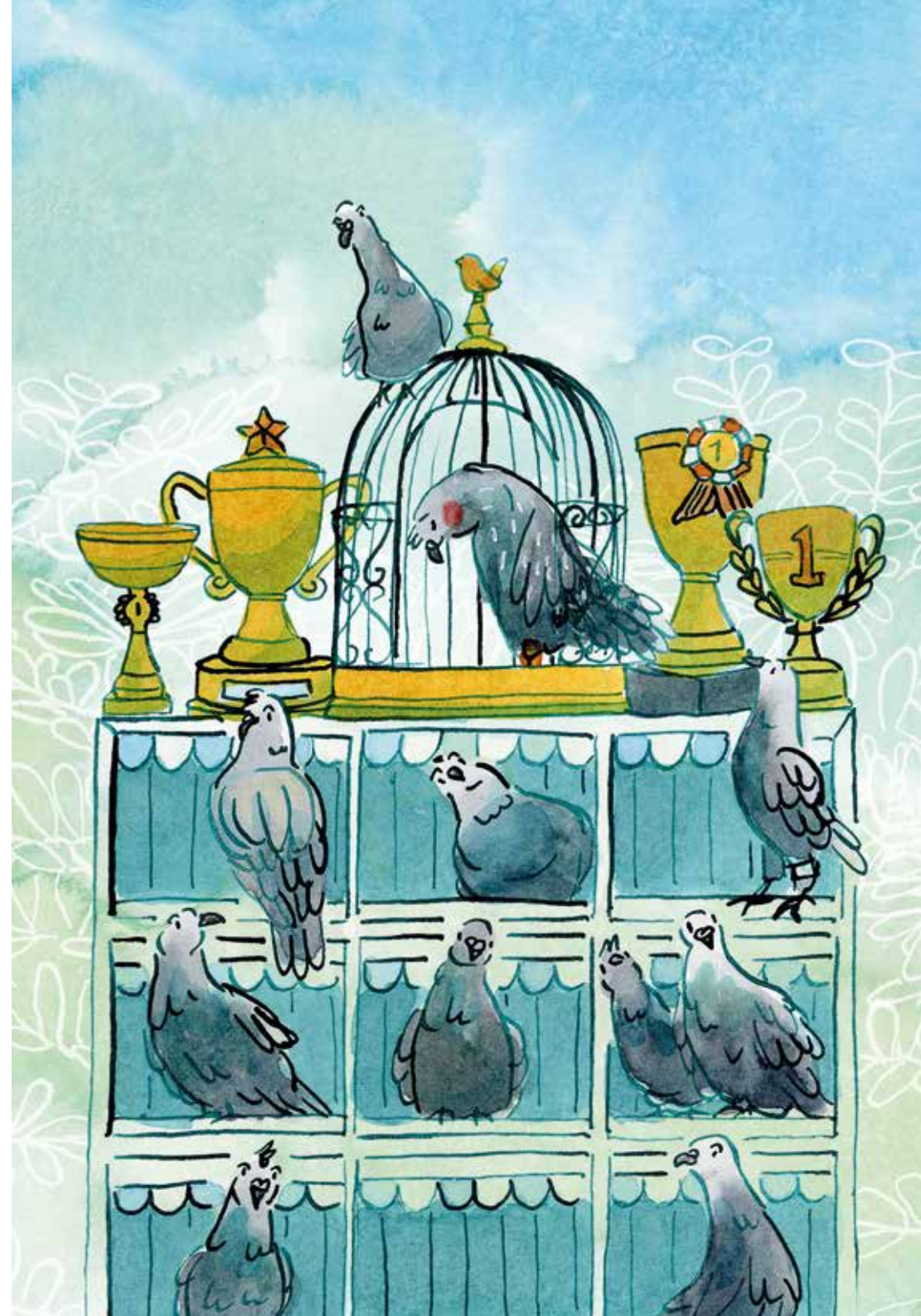
Dat vond hij wat moeilijker. Maar het ging best goed, voor een dier dat hier moeite mee had.

Hij maakte zoveel kabaal dat het wel moest opvallen. Iemand zou zich omdraaien en denken: Hé, waar zit die herrieschopper?

Ook dat was geen succes. Het viel niet op.

Dus vanaf dat moment ging hij niet meer in bad. Dan ga je op een gegeven moment wel stinken, toch? Zo erg dat het opvalt. Zodat iemand zijn neus ophaalt en zou denken: Hé, wie stinkt hier zo verschrikkelijk?

Maar als dat allemaal niet werkt: geen blik, geen stem, geen geur, blijft er nog één mogelijkheid over: opvallen door stil te zijn. Zó stil dat de stilte oorverdovend wordt. Dan zou

iemand zich vast afvragen: Hé, waar is het geluid gebleven?

Maar wat hij ook deed, er veranderde niets.

Op een dag wordt Hugo weer in de auto gezet door Etienne en kilometers verder weg vrijgelaten.

En dan gebeurt er iets. Iets wat zijn leven voorgoed zal veranderen. Want op een goed

moment laat Hugo zich gewoon vallen.

Hij dwarrelt naar beneden als een blaadje in de wind. Hij schrikt ervan, maar verzet zich niet. Langzaam gaat hij een land tegemoet dat hij niet kent. Naar een plek waar hij niemand kent.

En ergens kilometers terug, in het land waar hij vandaan komt, wacht Olivia op hem.

